

ΕΛΙΚΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΑΙ

ΕΤΟΣ 1ον--ΑΡΙΘ. 3
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΡΑΓΙΣΚΑΚΗ 193 Α.

ΠΑΤΡΑΙ
ΤΕΤΑΡΤΗ 1η ΜΑΪΟΥ 1919
ΠΑΣΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΕΚΤΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 5 ΕΤΗΣΙΩΣ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 10 ΕΤΗΣΙΩΣ

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

ΑΠΟ ΤΗΣ "ΑΝΘΟΣΤΡΟΦΗΣ,"

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ - ΚΑΡΔΙΑ

Πρωτομαγιά! Γιορτάζουν τὰ λουλούδια καὶ οἱ ἐρωτευμένοι. Τῶν πρώτων ἡ ἑορτὴ εἶνε παιδική. Γιορτάζουν αὐτὰ, ἐνῶ πράγματι γιορτάζουν οἱ ἄνθρωποι εἰς αὐτῶν. Αὐτὰ δὲν γιορτάζουν, θρηνοῦν. Καὶ ἐὰν ὁ θρηνὸς τοῦ ἀνθου εἶνε γιορτὴ, τότε οἱ ἄνθρωποι γιορτάζουν καννιβαλικῶς, μὲ τὸν θρηνον τοῦ ἀνθου. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι γιορτάζουν τὰ ἀνθη. Κατὰ συνθήκην ψεύδος καὶ εἰς τὰ ἀψυχα ἔμφυχα.

Τῶν δευτέρων ἡ ἑορτὴ εἶνε θετικῆ ἐν τῇ ἰδανικότητι. Λάβετε τὸν ἔρωτα ὡς ψυχικὸν πάθος, ρίψατέ τον εἰς τὴν χοάνην τοῦ χωνευτηρίου, διαλυσάτε τον καὶ ἐξάγετε τὸ ἀπόσταγμα του. Θὰ σᾶς δώσῃ θετικὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ καὶ ἀρνητικὰ. Οἱ ὄρκοι, ἡ ἀφοσίωσις, ἡ πίστις, ἡ αἰωνία ἀγάπη, ὁ αἰώνιος ἔρωσ, ἡ αἰωνία λατρεία. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα λόγια ποῦ ἐπικαίθηται εἰς τὰ χεῖλη τῶν ἐρωτευμένων σὰν πεταλοῦδες εἰς τὰ ἀνθη, εἶνε θετικὰ καὶ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα, θετικὰ, ἐφ' ὅσον βυζαίνουν τὰ χεῖλη, ἀρνητικὰ ὅταν πετάξουν ἀπὸ τὰ χεῖλη ὡς ἡ πεταλοῦδες ἀπὸ τὰ ἀνθη. Εἶνε αἰωνία ἡ λατρεία; "Ὀχι, εἶνε αἰώνιος ὁ ἔρωσ;" "Ὀχι, εἶνε αἰώνιος ὁ ἔρωσ;" "Ὀχι, εἶνε ὁ ὄρκος ἀληθής;" "Ὀχι. Καὶ ὅμως εἶνε. Διὰ τὴν στιγμὴν εἰς τὴν ὁποῖαν ζῶσιν οἱ ἐρωτευμένοι ὁ ὄρκος καὶ ἡ αἰωνία λατρεία, εἶνε θετικὰ, εἶνε ἀληθῆ, εἶνε πραγματικὰ, διότι θετικὸς καὶ πραγματικὸς εἶνε ὁ ἔρωσ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνη ἡ μικρὰ κοκκίδα τῆς ζωῆς εἶνε ἕνας κόσμος, μία ζωὴ, ἡ περιστολὴ τοῦ παντός εἰς ἓν ὄν, εἶνε τὸ πᾶν, τὸ ὁποῖον αὔριον μετὰ μίαν ὥραν, μετὰ μίαν στιγμὴν θὰ ἦνε τὸ μηδέν, τὰ ἐρείπια, τὰ συντρίμματα, τὰ θρύμματα τῶν ὄρκων, τῆς ἀφοσίωσεως, τῆς πίστεως, τῆς διαρκοῦς λατρείας...

Εἰς αὐτὴν τὴν κοκκίδα τῆς ζωῆς ἵστανται σήμερον οἱ ἐρασταὶ καὶ γιορτάζουν τὸν ἔρωτα. Εἶνε εὐτυχεῖς; Εἶνε δυστυχεῖς; Ναι καὶ διὰ τὰ δύο ἐρωτικῶν κῦμα. Εὐτυχεῖς γιὰτὶ, γύρω τὰ ἀνθη ψάλλουν ἐν τῇ ἀφωνίᾳ τῶν τῶν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον αὐτοὶ βυζαίνουν εἰς τὰ χεῖ-

λη, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ τὴν κηρύθρα μὲ τὰ μέλη εἰς τὸ στόμα των. Εὐτυχεῖς, διότι τὰ ἀνθη γύρω των ἐκπέμπουν τὸ ἄρωμα τῆς νάρκης, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ εἰσπνέουν μὲ χεῖλη σφυγμένα εἰς φιλημα ἔρωτοπαθῆς. Εὐτυχεῖς, διότι τὰ ἀνθη γύρω των αἰνοῦν τὴν φύσιν, τὴν ὁποῖαν αὐτοὶ ἐγκλείουν εἰς τὴν ἐρώσαν ψυχὴν των. Δυστυχεῖς, διότι τὰ ἀνθη θὰ μαρνανθοῦν, ὅπως ἡ ἀγάπη των. Δυστυχεῖς, διότι τὰ ἀνθη θὰ χάσουν τὸ ἄρωμά των, ὅπως αὐτοὶ τὴν λατρεία των. Δυστυχεῖς, διότι κάτω εἰς τὴν ρίζαν τῆς τριανταφυλλιάς ἐλλοχεύει τὸ φεῖδι ποῦ θὰ δαγκάσῃ αὔριον τὴν καρδίαν ποῦ σήμερον πονεῖ καὶ χαιρεῖ ποῦ σήμερον ἀγαπᾷ καὶ πάσχει.

Ἄλλὰ ἄς ἀρήσωμεν τὰ μοιρολόγια τῆς ψυχολογίας τοῦ ἔρωτος καὶ ἄς εἰσελθῶμεν εἰς τὰ πανηγύρια τῆς πρωτομαγιάς. Ἄς γιορτάσωμεν μὲ τὸν θρηνον τῶν ἀνθέων καὶ μὲ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἐρώτων. Ἄς σκορπίσωμεν κρῖνα εἰς τὸν δρόμον τῶν ἐρωτευμένων καὶ πέταλα ρόδων εἰς τὴν καλιάν των. Γιορτάζουν τὰ ἀνθη, γιορτάζουν οἱ ἐρωτευμένοι, γιορτάζουν οἱ ψυχῆς ποῦ πάσχουν καὶ οἱ ψυχῆς ποῦ χαιρουνται, γιορτάζει ἡ φύσις, γιορτάζει ὁ ἀνθόσπαρτος λόφος, γιορτάζει τὸ βουνὸ μὲ τὰ ἀγριολούλουδα, γιορτάζουν οἱ κάμποι μὲ τῆς παπαροῦνες.

Πρωτομαγιά! Κόψετε ἀνθη καὶ φέρετε ἀγκαλίδας. Σὺ παρθένα στεφανώσου μὲ ρόδα. Νεότης κόψε τὰ κρῖνα. Ἐρωτευμένοι παλῆτε μὲ τὰ γεράνια. Ἀηλιτισμένοι πνίξτε τὸν πόνον σας καὶ στέψατε τὴν κεφαλὴν σας μὲ κιστόν. Δυστυχεῖς χαρῆτε, μετεγγίσατε ἀπὸ τὴν φύσιν τὸ γέλιο καὶ τὴν χαρὰ. Τὸ πᾶν γελᾷ γιὰ σᾶς. Ἡ φύσις γιορτάζει γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ οἱ ἄνθρωποι μεθῶσιν εἰς τὴν φύσιν. Μία ἡμέρα, καὶ ἔπειτα τὸ πᾶν τελειώνει. Σύρατε τὸν χορὸν τῶν Νηρηίδων, διότι αὔριον θὰ σᾶς πορασύρῃ τὸ κῦμα τῆς ζωῆς, τὸ κῦμα τῆς κοινωνίας, τὸ κῦμα τῶν βιωτικῶν συνθηκῶν.

Πρωτομαγιά! Γελοῦν νὰ ἀνθη, γελά ἡ φύσις ψάλλει τ' ἀηδόνι, φλοισβί-

Ροδοδάφνες καὶ ζουμποῦλια καὶ μυριόχρωμες βιολέτες μὲ λαδοῦσες καὶ μὲ γιούλια ταῦρα κάπου ἀγκαλιαστά. Ἄπ' τῆς ρίζης τοὺς κομμένα νὰ ζητοῦνε στὸ ποτῆρι τὴν ζωὴ, πολὺ θλιμμένα σὲ νεροῦ μισῆ σταλιά.

Κι εἶπα τότε: Τὴν καρδίᾳ μου τὴν θλιμμένη πόσο μοιάζουν σὰν ζητῶς σὺ τὰ ὄνειρά μου νὰ τὰ κλεῖς ἀσφυγτικά

Καὶ τὸ πῆρα τὸ τραγοῦδι πῶψαλλε σὲ μάγον ἤχο καθ' αἰχμάλωτο λουλοῦδι καὶ γιὰ σὲ τὸ τραγοῦδά.

Πλάσε μὴ καρδίᾳ μεγάλη νὰ χωρᾷ τὴν δική μου κι' ἄνοιξε νὰ γύρω ἀγκάλῃ ἀπ' τὴ Γῆ ὡς τὸ Θεό...

ΜΑΚ-ΑΘΑΝ

Ζεῖ τὸ ρυάκι, ἐρωτοτροπεῖ ἡ πεταλοῦδα, βομβίζει ἡ μέλισσα, πηδᾷ τὸ παιδάκι βελάζει τ' ἀρνάκι, γλυκολαλεῖ ἡ φλογέρα, κτυπᾷ τὸ κουνουνάκι, σκιρτᾷ ἡ ψυχὴ, φεύγει ἡ λύπη, πνίγεται ὁ πόνος, ἀφομοιοῦται τὸ πᾶν μὲ τὴ γιορτὴ τῆς φύσεως.

Πρωτομαγιά! Γιορτὴ τῶν ἐρώτων! Γιορτὴ τῶν ἀνθέων! Γιορτὴ τῶν πονούτων! Γιορτὴ τῶν ἀλγούντων! Γιορτὴ τῆς χαρᾶς! Γιορτὴ τοῦ γέλοιου! Γιορτὴ τῆς μέθης! Γιορτὴ τοῦ ἀρώματος! Γιορτὴ τοῦ ὠραίου! Γιορτὴ τοῦ καλοῦ!

Ποία ψυχὴ δὲν γιορτάζει σήμερον, ποῦ γιορτάζει ἡ φύσις; Ποία καρδίᾳ δὲν θὰ σκιρτήσῃ, σήμερον ποῦ σκιρτᾷ ἡ φύσις; Ἐμπρὸς λοιπὸν, κόψετε ἀνθη, φέρετε ἀγκαλίδας καὶ στεφανώσατε τοὺς ἐρωτευμένους. Εἶνε ἡ γιορτὴ των. Ἄνθη καὶ ψυχὴ, ψυχὴ καὶ ἀνθη. Ἴδου ὁ Μάιος.

Τ. ΤΟΥΡΝΑΣ